

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a .. felszámolóbiztos által képviselt ... felperesnek, a Dr. Szűcs Viktor Géza Ügyvédi Iroda (1054 Budapest, Alkotmány u. 23. I/3. szám, ügyintéző: dr. Szűcs Viktor Géza ügyvéd) által képviselt ... alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. április 5-én kelt 16.G.41.470/2005/20. számú ítélete ellen az alperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy az APEH regionális igazgatósága külön felhívására fizessen meg az államnak az ügy tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a 16.G.41.470/2005/20. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 81.000.000 forintot és ennek 2004. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 11 %-os kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és az alperest a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás szerint a felek 2002. november 15-én kölcsönszerződést kötöttek, amelyben megállapodtak, hogy a felperes kölcsönad az alperes részére 81.000.000 forintot oly módon, hogy a kölcsön összegét 2002. december 31. napjáig teljes egészében az alperes rendelkezésére bocsátja. A szerződés szerint az alperes a kölcsön összegét legkésőbb 2004. június 30. napjáig lett volna köteles visszafizetni. Az alperes a felperes javára a tulajdonában álló műszaki berendezésekre a Ptk. 375. § (1) bekezdése szerinti vételi jogot engedett a kölcsönösszeg visszafizetésének

biztosítása céljából. Az opciós vételár összege megegyezett a kölcsön összegével. Az alperes a kölcsön összegét lejáratkor nem fizette vissza a felperesnek.

A felperes 2003. február 4-i kezdő időponttal felszámolás alá került, így a kölcsön visszafizetése tárgyában a felszámolóbiztos intézkedett.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a kölcsön visszafizetése az alperes által is elismerten nem történt meg. A felszámoló a műszaki berendezésekre vonatkozó vételi jogával nem élt, az alperes tulajdonában álló gépeket az alperes állítása ellenére nem vette birtokba. Erre tekintettel a felperes keresetét a főkövetelés vonatkozásában alaposnak találta, a késedelmi kamatkövetelésre vonatkozóan pedig a felperesi kereseti kérelemtől eltérően a kölcsön lejáratának időpontját követő naptól, 2004. július 1. napjától állapított meg az alperes terhére kamatfizetési kötelezettséget, mivel az alperes a Ptk. 298. § a) pontja szerint késedelembe esett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltak alapján mellőzte az alperesnek K. R. tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát arra tekintettel, hogy az alperes a tanú új lakóhelyének bejelentésére felhívó 18. sorszámú végzést 2007. február 16-án kézhez vette, de a tanú idézhető címét csak a tárgyalás napját megelőzően, 2007. április 4-én jelentette be.

Az elsőfokú ítélet alperest marasztaló része ellen az alperes fellebbezett, kérte annak megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását, vagy a fellebbezett rendelkezés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására történő utasítását. Előadta, hogy a szerződés mellékletében felsorolt gépek és műszaki berendezések a kölcsön visszafizetésének biztosítékaul szolgáltak, és több alkalommal megkísérelte a műszaki berendezések felperes részére való átadását, ami végül 2004. október 29-én megtörtént. Ettől kezdve a felperes a műszaki berendezések felelős őrzőjévé vált. Álláspontja szerint a biztosíték átadásának körülményeiről K. R. volt ügyvezető tudna tanúként nyilatkozni, az elsőfokú bíróság azonban - annak ellenére, hogy az alperes a bizonyítási indítványát határidőben előterjesztette - elutasította az erre vonatkozó bizonyítási indítványt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Megismételte, hogy a felperes a vételi jogával nem élt és az alperes tulajdonában álló eszközök nem kerültek a felperes részére átadásra.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el.

A felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján a felperes köteles volt a szerződésben meghatározott

pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A felek által sem vitatottan a felperes eleget tett a szerződésből fakadó kötelezettségeinek, az alperes azonban a lejáratkor a kölcsönt nem fizette vissza.

A felek által kötött kölcsönszerződés 3. pontja szerint a szerződés mellékletében felsorolt, az adós kizárólagos per-, igény- és tehermentes tulajdonát képező műszaki berendezésekre vonatkozólag a hitelező javára a Ptk. 375. § (1) bekezdése szerinti vételi jogot engedett. A 4. pont értelmében a hitelező a vételi jogot a visszafizetési határidő lejártát követően az adóshoz intézett egyoldalú írásbeli nyilatkozattal gyakorolhatja.

A Ptk. 375. § (1) bekezdése szerint, ha a tulajdonos másnak vételi jogot (opció) enged, a jogosult a dolgot egyoldalú nyilatkozattal megvásárolhatja. A vételi jogra vonatkozó megállapodást - a dolog és a vételár megjelölésével - írásba kell foglalni.

Az idézett jogszabályi rendelkezés, illetve az ezzel összhangban álló szerződési kikötés szerint a felperes egyoldalúan mérlegelhette, hogy él-e vételi jogával vagy sem. A szerződés értelmében a felperesnek a vételi jog gyakorlását írásban kellett volna közölnie az alperessel. Az alperes ilyen írásbeli nyilatkozat létrejöttét maga sem állította. A felperesnek nem volt szerződési kötelezettsége az alperes tulajdonában álló, a szerződés mellékleteként felsorolt vagyontárgyak biztosítékként való birtokba vételére és a birtokba vételre - az alperes állításával ellentétben - ténylegesen nem is került sor. Az alperes a 10. sorszám alatt benyújtott érdemi védekezésének II. pontjában maga adta azt elő, hogy az említett tárgyak és berendezések biztosíték címén történő átadását több alkalommal megkísérelte, majd „2004. október 29-i dátummal egyoldalúan végrehajtotta”. Az alperes maga csatolta 10/A/3. szám alatt a felszámolóbiztoshoz intézett levelét, amelyben kijelentette, hogy a hitel fedezetét képező biztosítékok tulajdonba adása „nem képzelhető el (elvileg sem)”. A csatolt levélben az alperes a biztosítékoknak csak a birtokba adását ajánlotta fel a felperes felszámolóbiztosának azzal, hogy a tulajdonjogot külön „normális polgári kétoldalú megállapodás alapján” az abban meghatározott áron kívánja majd átadni. Az alperes 10/A/4. alatt csatolta K. R., az alperes akkori ügyvezetője által a felszámolóbiztosnak adott „meghatalmazást”, amely a társaság tulajdonában álló eszközök birtokbavételére jogosította volna fel a felszámolóbiztost azzal, hogy a meghatalmazás a tulajdoni helyzetet nem változtatja meg.

A kifejtettek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes köteles a felvett kölcsönösszeget a felperesnek visszafizetni.

Az alperes a fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy K. R.-t volt ügyvezető tanúként történő meghallgatását nem tette lehetővé, az erre vonatkozó alperesi bizonyítási indítványt elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla az alperesi fellebbezést ebben a részében sem találta megalapozottnak, mivel az alperes a bizonyítási indítvány előterjesztésével felhívás ellenére késlekedett. Az elsőfokú bíróság 18. sorszámú végzésében előírt 8 napos határidő helyett mintegy 2 hónappal később biztosította azt, hogy a bizonyítási indítványában bejelentett tanú megidézhető legyen. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen alkalmazta a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt rendelkezést, amelynek értelmében, ha a fél alapos ok nélkül késlekedik a bizonyítékai előterjesztésével és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előterjesztésének bevárása nélkül határozhat.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Fővárosi Ítéltábla kötelezte az alperest, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdésének i) pontja szerint fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított, de le nem rótt 900.000 forint fellebbezési illetéket az APEH illetékes regionális igazgatósága külön felhívására fizesse meg (2006. évi LXI. törvény 249. § (1) bekezdés, 2006. évi CXXXI. törvény 156. § (3) bekezdés, 273/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 2. § (3) bek.). A felperes jogi képviselő nélkül járt el, így a másodfokú eljárással a tárgyaláson kívüli elbírálás folytán költsége nem merült fel, ezért a Fővárosi Ítéltábla az alperesnek a perköltségben való marasztalását mellőzte.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2007. augusztus 29.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő